

Ministeren tager fejl, for vi kunne gaa ud fra, at Landboforeningerne, kun ville indstille dertil kvalificerede Mænd, og naar man netop vælger den jydsk Fællesforening til Eksempel, maa jeg sige, at det dog er bekendt, at den jydsk Fællesforening afholder Vandreskuer trindt omkring i hele Provinsen, snart i den nordlige, snart i den sydlige Del, og derved faar Lejlighed til at faa Kendskab til de forskellige optrædende Dommere for baade Heste, Kvæg og andre Dyrearter.

Ved det Svar, den ærede Minister til sidst gav paa det Spørgsmaal, jeg havde rettet til ham angaaende en Motivering af, hvorfor Loven ikke kunde sættes i Kraft tidligere, kan jeg ikke føle mig tilfreds. Det kan være meget rigtigt med de finansielle Vanskeligheder, men at det skulde være absolut nødvendigt at vælge Dommere nu efter den ny Lov, forinden den træder i Kraft, kan jeg ikke se, for det kan en anden Bestemmelse jo let ophæve ved at sige, at de nu begyndende Dommere blive ved, til deres Funktionstid er udløbet, men som sagt, det er altsammen Smaating, som jeg ikke skal opholde mig ved. Bliver der ikke andre Uoverensstemmelser mellem Ministeren og dem, der dele Opfattelse med mig, haaber jeg, det skal lykkes at føre Lovforslaget igennem.

Landbrugsministeren (Fris): Jeg tror dog, at det ærede Medlem udtrykte sig lidt stærkere, end jeg i alt Fald havde ment at udtrykke mig, naar det ærede Medlem sagde, at jeg havde sagt, at Ministeren selvfølgelig vilde spørge Fællesforeningerne. Jeg tror ikke, jeg udtrykte mig saa stærkt, min Mening var i alt Fald den, at jeg ikke drog i Tvivl, at Ministeren vilde spørge Fællesforeningerne. Hvad Valget angaar, skulde det glæde mig meget, om det ærede Medlem maatte faa Ret, da jeg, som jeg har sagt, ikke havde til Hensigt at demonstrere mod, at Valget faldt paa Fællesforeningernes Haand. Men jeg nærer lidt Tvivl om, hvorvidt det til enhver Tid vil forhindre, at Valget bliver ikke helt heldigt, som det har været hidtil, og jeg kunde maaske endogsaa fremføre Udtalelser, der kunde tyde paa, at der maaske kunde være Fare.

Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal, det ærede Medlem berørte, at man godt kunde lade de tidligere fungerende Dommere blive ved, skal jeg sige, at det kan der selvfølgelig ikke være noget i Vejen for, men saa maatte der formentlig være en Overgangsbestemmelse i selve Loven.

Imidlertid, dette bliver ogsaa noget, som et kommende Udvalg kan tage under Overvejelse.

J. H. Jensen: Efter at Forholdet jo i længere Tid har været det for Folketingets Vedkommende, at vore Vælgere omkring i Landet næsten have glemt os, er det jo glædeligt, at der nu er kommet et Emne op, der sikkert vækker Interesse og Opmærksomhed over hele Landet. Et Bevis herfor er det jo ogsaa, at der er en Masse Repræsentanter, der ønske at udtale sig ved denne Lejlighed. Det er jo ikke saa underligt, at dette Lovforslag vækker Opmærksomhed. For det første er det jo temmelig store finansielle Summer, det drejer sig om, vi tale jo ikke længere om Hundredetusinder, men om halve Millioner, og dernæst er der Tale om et Felt, som for Landbruget for Øjeblikket spiller den overvældende Rolle. Det blev oplyst af den første ærede Taler, at Landbrugsudførselen beløber sig til 90 pCt. af hele vor Udførsel, og denne Landbrugsudførsel bestaar ikke som forhen af de Produkter, der gro paa vor Jord, men disse Produkter omsættes tilligemed mange indførte Produkter til dyriske Produkter, og dermed er det saa, Udførselen finder Sted.

Ud fra den Betragtning, at hele Landbruget altsaa har sin Indtægt gennem de dyriske Produkter, maa det Spørgsmaal ubetinget komme frem: Hvorledes kunne vi faa frembragt disse Produkter paa den billigste Maade og saa faa det største Udbytte ind igen, altsaa faa det størst mulige for den mindst mulige Betaling. At alt peger hen paa, at vi maa se at faa de bedst mulige Dyr, er jo noget, alle Landmænd ere klare over, fra den mindre op til den større, eller, man skal maaske sige omvendt, fra den større ned til den mindre. Det er derfor ganske i sin Orden, at Staten maa træde hjælpende til for at faa Forbedringer indførte, idet jo sikkert alle ere enige om, at selv om der i de senere Aar eller i den sidste Menneskealder er sket store Fremskridt paa dette Omraade, have vi dog ingenlunde naaet Idealet, der er sikkert langt tilbage, og derfor maa der nu nedlægges et stort Arbejde, før vi kunne faa naaet det Maal, vi bør og skulle naa. Men selv om det er saaledes, og der altsaa fra Statens Side maa ydes Støtte og stor Støtte paa dette Omraade, saa bliver det dog et Spørgsmaal, om denne Støtte ikke kan blive for stor, og fremfor alt bliver det et Spørgsmaal, om den Støtte, der ydes af Staten, bliver anvendt paa rette Maade.